

O chinezoaică în Sibiu

Guo Hua
Membră a comunității chineze în Sibiu

Nimănui nu îi este ușor să se relocheze, să își înceapă o viață într-o altă țară. Cu atât mai mult când cultura, limba, mentalitatea, mâncarea și multe alte aspecte sunt total diferite sau chiar opuse pe alocuri.

Numele meu este Guo Hua, am 28 de ani și în vara anului trecut (2021) am decis să mă mut împreună cu iubitul meu de cetățenie română în Sibiu, România.

În timp am început să ne lovim de situații la care nu ne-am așteptat și pentru care nu eram pregătiți.

A. Momentul în care am decis să ne căsătorim și am dorit oficierea căsătoriei în România. În încercarea de a afla mai multe date, soțul meu a trimis un email primăriei de care aparține și le-a explicat situația și a cerut date suplimentare, mai ales în legătură cu actele necesare. I s-a comunicat să se deplaseze la Primărie pentru a se discuta situația și să se ofere mai multe detalii față în față. Fiind atât de multe situații e de înțeles când un oficial al primăriei trebuie să ceară mai multe detalii privind actele necesare unei căsătorii al unui cetățean chinez cu unul român. Aici a apărut confuzia. S-a telefonat la "centru" pentru mai multe informații în special cu privire la nevoia de supralegalizare a documentelor și am fost asigurați că pentru certificatul de naștere nu e nevoie de supralegalizare, doar pentru zonele special administrative. Am căutat și în online informația și a fost la fel. România a încheiat tratate sau convenții bilaterale de asistență juridică în materie civilă care prevede scutirea de supralegalizare, actele oficiale fiind recunoscute direct.

Momentul adevărului, după ce s-au depus actele pentru oficierea căsătoriei, cu trei zile înainte de eveniment, cu restaurantul plătit, invitațiile făcute, primim un telefon prin care ni se comunică faptul că certificatul de naștere nu este supralegalizat și din acest motiv nu se poate încheia căsătoria. În disperarea momentului, încercăm o audiență cu primarul, care nu este de găsit iar la numărul de telefon asociat acestuia nu răspunde nimeni.

Cine este răspunzător pentru informația comunicată greșit? Cum se poate dovedi acest lucru, când comunicarea s-a făcut verbal? Dar cum altfel când la email nu răspunde nimeni sau îți se comunică să te deplasezi la locul faptei pentru o discuție față în față.

Căutând mai în profunzime vă atașez acest comunicat de pe pagina oficială www.econsulat.ro, site al MAE.

*În statele cu care România a încheiat tratate sau convenții bilaterale de asistență juridică în materie civilă care prevăd scutirea de supralegalizare, **actele oficiale sunt recunoscute direct**, fără nicio altă formalitate. Acestea sunt: Albania, Austria, Bosnia și Herțegovina, Bulgaria, Cehia, Croația, R.P.D. Coreea, Cuba, Franța, Republica Macedonia, Republica Moldova, Mongolia, Muntenegru, Polonia, Federația Rusă, Serbia, Slovacia, Slovenia, Ucraina, Ungaria, Belgia (în practică se solicită apostilarea documentelor), **R.P.Chineză (în practică se solicită supralegalizarea documentelor)**.*

Principalele probleme au fost următoarele:

- lipsa de comunicare scrisă - astfel nimeni nu poate fi tras la răspundere;
- imposibilitatea de a găsi pe cineva la care poți face o plângere directă sau pentru a cere o altă părere - telefonul conducerii primăriei sună fără să răspundă cineva;
- tratate existente doar pe hârtie, care nu sunt respectate - există un tratat, o convenție, dar în practică nu există.

Efectele situației:

- întârzierea căsătoriei cu 6 luni, procesul de supralegalizare fiind unul atât de durată, cât și costisitor. Asta a dus mai departe la alte efecte secundare care ne-au creat la rândul lor alte costuri plus disconfort;

- un cost estimat de 1500 dolari pentru toată documentația, bani care au fost pierduți, orice act fiind valid pentru o perioadă de 90 de zile.

Soluții:

- principala soluție este aceea de a se respecta convențiile și tratatele sau a se verifica de ce nu se respectă pentru început;
- comunicare făcută prin email, în scris;
- existența unui call center sau de ce nu a unei organizații de informare care să ajute cetățenii străini să găsească mai ușor informațiile corecte;

În concluzie orice se rezolvă dar cu răbdare și costuri, lucruri pe care nu oricine e dispus să le facă. Țin să precizez că de multe ori, inclusiv în acest caz, există oameni care îți pot transforma sau ușura experiența (îi mulțumim doamnei R. de la primărie pentru tot ajutorul oferit) însă asta vine din educație, mentalitate și suflet, lucruri pe care această conferință nu le poate rezolva, iar tot ce poate face cineva în situația noastră este să se documenteze și mai bine și să se încerce cu răbdare.

B. Încercarea de a obține permisul de ședere (pentru muncă și ulterior pentru reîntregirea familiei) este o altă experiență unde răbdarea învinge.

După ce am obținut permisul de ședere pentru muncă (pe o perioadă de un an de zile) am aplicat pentru obținerea permisului de ședere prin reîntregirea familiei.

Probleme:

- În primul rând, nimeni, aproape niciodată, nu răspunde la telefonul instituției. Am încercat de zeci de ori, cred că o dată sau de două ori a răspuns cineva;
- data din care permisul este valid începe din data în care actele au fost depuse. (soluționarea se face între 30-90 de zile, în funcție de situație);
- după ce am primit lista cu documentele necesare, am făcut programare și ne-am prezentat la sediu. Acolo am fost întrebați unde este translatorul. NIMENI nu a specificat nimic de asta, nu a scris nicăieri și în plus de asta nu era specificat nici pe site;
- când am venit cu translatorul, acesta nici nu a fost prezent în fața ofițerului, a stat în hol, nu s-a verificat nici un act, pur și simplu ne-au dat chestionarul și ne-au zis să îl aducem înapoi completat;
- pentru că nimeni nu răspunde la telefon, nu se poate verifica dacă s-a soluționat cererea decât prin deplasarea la sediu (unde mereu se stă la rând, biroul de imigrări fiind destul de ocupat în contextul conflictului din Ucraina);
- în momentul în care am prelungit dreptul de ședere, în interval de 90 de zile am fost la biroul de imigrări de cel puțin de 10 ori, fără exagerare. De fiecare dată ne-au comunicat că dosarul se află în proces de soluționare. Am întrebat dacă este o problemă și ce putem face, mereu ne-au comunicat că dacă este nevoie o să fim contactați de instituție. Vineri, în ziua cu numărul 90, la ora 11.00 ne-au sunat să ne spună că e o problemă cu codul CAEN din contractul de muncă și trebuie modificat, iar avem timp disponibil să facem asta câteva ore.

Efectele situației:

- costuri financiare, deplasări nenumărate la sediu, mult timp pierdut în mijlocul zilei;
- stresul creat, cu frica de a intra în ilegalitate și riscul deportării pentru depășirea dreptului de ședere;
- pentru că data prelungirii dreptului de ședere începe din momentul în care s-au depus actele, depunerea trebuie făcută cu minim 30 de zile înainte, iar soluționarea se face în termen de 30-90 de zile, în fiecare an se pierd minim 2 luni de valabilitate. În cazul meu, am așteptat 90 de zile prima dată și alte 70 de zile când am depus cererea. De fiecare dată cu minim de 30 de zile înainte. Un calcul simplu îmi arată că am pierdut cel puțin 6 luni de valabilitate în doar 2 ani de ședere.

Soluții:

- cel mai important, suplimentarea personalului. de fiecare dată aceeași 3 oameni erau acolo. Nu e posibil ca o instituție de o așa importanță să funcționeze cu o mână de oameni și aceia exagerat de tineri toți (susțin asta, însă acei tineri oare de la cine învață?);
- recomandăm puțină empatie, majoritatea oamenilor care bat la ușa instituției sunt oameni în nevoie, care sunt deja sub un stres considerabil iar aroganța nu ajută deloc;
- mai multe informații pe site sau mai clare;
- cineva care să răspundă la telefon în instituție și NU persoana care este la ghișeu;
- revizuită legea care vizează data valabilității. Nu e în regulă să depun dosarul în februarie pentru prelungire, pentru că îmi expiră la începutul lui Aprilie iar în luna Mai să primesc prelungirea care îmi expiră în Februarie. Practic în ianuarie, după numai 8 luni, trebuie să depun dosarul iarăși. Asta ar face viața mai ușoară nu doar nouă ci și personalului instituției, care ar reduce considerabil volumul de cereri cu minim 30%, ele fiind valide pe o perioadă mai lungă.

În concluzie, ca în prima ipostază, totul se rezolvă cu răbdare și costuri suplimentare. Cu toate acestea, țin să menționez că în instituție au existat și oameni înțelegători, empatici, cu răbdare și vreau să le mulțumesc în special doamnelor care au venit în control la apartamentul unde locuim. Au dat dovadă de bun simț, au înțeles că prezența lor în intimitatea familiei, a casei noastre, nu e un lucru ușor pentru toată lumea și au reușit să își facă treaba fără să creeze un disconfort pentru noi.

C. Momentul în care vrei să te înscrii la un master și ai nevoie de toate actele traduse și supralegalizate.

Guvernul a aprobat în ședința de joi, 21 mai (2020), Memorandumul între Ministerul Educației și Cercetării și Ministerul Educației din Republica Populară Chineză privind recunoașterea reciprocă a diplomelor și certificatelor din învățământul superior. (CNRED - siteul Ministerului Educației)

O altă situație în care una e legea și alta e practica. Indiferent că există sau nu recunoaștere reciprocă a diplomelor și certificatelor din învățământ, documentele trebuie traduse și supralegalizate. Efectele problemei? Un cost minim de 1200 de dolari și o durată a soluționării problemei de minim 60 de zile.

Soluția viabilă în acest context e aceea în care se recunosc diplomele așa cum scrie și pe site-ul Ministerului Educației și se poate începe prin a vedea de ce se cere totuși supralegalizarea.

D. Lipsa unui centru de învățare a limbii române.

Cu excepția anului pregătitor universitar (care costă un minim de 3000 de dolari pentru un an), nu am găsit un centru/curs intensiv unde să mă ajute să învăț limba română.

O soluție poate fi un centru, în cadrul Facultății de Litere, pentru expați, unde aceștia pot învăța limba. De ce nu, acesta îi poate avea ca și dascăli chiar pe studenții voluntari din cadrul facultății. Costuri minime, exercițiu practic pentru studenți iar cei înscriși la curs ar avea posibilitatea nu doar să învețe limba cât și să se integreze mai ușor.

O altă soluție este aceea prin care primăria, ITM sau altă instituție competentă să creeze acest curs. Statul poate subvenționa o parte din cursuri sau poate exista Fonduri Europene pentru așa ceva. Și chiar dacă ar costa relativ mult, tot nu am găsit un centru de genul. Poate la București sau în alte orașe există, însă în Sibiu nu am găsit. Iar dacă este, e ca și inexistent dacă nu pot fi găsite informații despre el.

Pot spune că singurul loc în care nu am avut probleme și totul a mers ca un ceas elvețian a fost Biroul de Legalizări Documente, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe. Acești oameni răspund mereu la telefon, de fiecare dată informațiile lor au fost clare și reale, iar timpul de așteptare este unul minim.

Asta arată că se poate, însă totul pornește de la om, până să ajungem la modificarea unei legi/tratat/convenții. Și dacă informațiile ar fi mereu concrete și valide, ușor de obținut, instituțiile ar funcționa după programări și acestea ar fi respectate, nici nu ar mai conta restul, pentru că măcar am ști ce e de făcut, fără a întâmpina alte probleme pe parcurs.

NUME:
Guo Hua

DATA:
6 Octombrie 2022